

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 138.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366143056/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Ak ja, Gudmoder! Hvem der var saa lykkelig! – men jeg veed jo nok, det er umuligt, og alle de deilige Eventyr, du har fortalt mig, er kun Noget, maa hiter paa, for at more enfoldige Born» –

«See, see! er du nu bleven saa grumme klog? lille Thora! Ifjor troede du dog nok, du kunde lære at flyve, naar du kun fik to Fjær paa Skuldrene af den Fugl Phoenix.»

«Ak ja – ifjor var jeg et taabeligt Barn. Dengang tænkte jeg ikke paa, hvor grim og fæl jeg saae ud, men syntes, Intet var deiligere i Verden, end at kunne flyve som en Fugl over Land og So og grønne Skove. Nu bryder jeg mig ikke engang om at dansse, fordi jeg dog aldrig kan dansse fra min flade Næse, som Fætter Jørgen siger, og mine Negerindelæber dog altid løbe foran Næsen.» –

«Den Fætter Jørgen er jo ret slem ved dig, og du kan vel slet ikke lide ham?» –

«Jo dog, Gudmoder! – jeg kan inderlig godt lide ham, naar han kun ikke vilde drille mig med min Næse. Han er kun et Par Aar ældre, end jeg, og har krøllede gule Haar og deilige blaae Øine – og hans Næse er rigtignok prægtig – og hans Mund og hans Hage med – og han tegner saa nydeligt baade Heste og Mennesker og Huse – og han veed Alt, hvad der er skeet i Verden, og meget Meer – og fortæller saa morsomt. Han bliver saa glad, naar jeg fortæller ham dine Eventyr – men saa leer han mig dog ud, naar jeg troer, det er sandt – og naar jeg bliver vred, tegner han mig af og viser mig, hvor grim jeg er. Han er ellers grumme god og troer paa Vorherre og Englene, ligesom jeg, men vil aldrig troe, der er Nogen meer til, som kan gjøre Mirakler. Jo, Gudmoder, lide ham kan jeg nok – det er Ingen, jeg kunde holde meer af i Verden; men han kan vist aldrig lide mig rigtig, fordi jeg er saa grim – det er dog Jammer-skade, Gudmoder, at alle dine deilige Eventyr er Opdigtelser – og en Ugleunge dog aldrig kan blive til en deilig Prindsesse.»

«Men om der nu dog var lidt Meer i mine Eventyr, end du troer, lille Thora! – tog den Gamle med hemmelighedsfuld Mine Ordet – »hvis jeg nu her i min Ensomhed havde opdaget en Konst, som de Lærde nuomstunder lade haant om, fordi de ikke kan forklare den paa deres Maade – hvis jeg nu havde en god Ven blandt de store mægtige Aandier, som Vorherre sender til de Fromme, og som usynlig kom til mig og gav mig Magt over Menneskenes Lemmer, saa jeg kunde omdanne de naturlige Skikkelser og give Andre samme Evne i